

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

มีมากมีน้อยขอให้เพื่อความเสมอภาค

การอยู่ร่วมกันความเป็นอยู่การใช้สอยทุกอย่าง ต้องเป็นความเสมอภาค ตามหลักธรรมท่านสอนไว้อย่างนั้น เมื่อเข้ามาในวัดนี้เหมือนว่าร่วมเป็นร่วมตายกัน ทุกสิ่งทุกอย่างต้องได้ดูแลกันให้ตลอดทั่วถึง ไม่ใช่สักแต่ว่าได้มากินไปใช้ไป มองดูแต่พุงของตัวเองหัวใจตัวเองไม่มองดูคนอื่น อย่างนั้นไม่ใช่ธรรม รับกันไปสักแต่ว่ารับไม่ใช่ธรรม เรื่องธรรมแล้วต้องมีความเสมอภาคหมดเลย ความเป็นอยู่ใช้สอย มีมากมีน้อยสำหรับการกินอยู่ปุวยายให้เสมอกันหมด

ที่อยู่ๆ นี่ท่านทั้งหลายได้ดูไหม ตามธรรมดาเราจะนั่งขัดห้างอยู่เหมือนสูงสุดทอที่เขามียศใหญ่อย่างนั้นก็ได้อะ แต่ทำไมเราอยู่ไม่ได้ ต้องดูแลตลอดทั่วถึงหมดไม่ว่าทางไหนๆ เพราะอยู่ในความรับผิดชอบของเราคนเดียวรอบนี้ เราเป็นธรรมไม่เป็นธรรมเป็นเรื่องของเรา รับส้มสี่ส้มห้ารับมาทำไม นั่น แต่เราจะตำหนิเราที่เดียวว่ารับมาทำไมส้มสี่ส้มห้า เราก็คงว่า ก็เรามองไม่เห็น มันเหมือนกับลิงเข้ามาในครัว โดดปับเข้าไปในครัว อยากออกเมื่อไรก็ออก อยากเข้าเมื่อไรก็เข้า จะมาตำหนิเราที่เดียวก็ไม่ได้ ลงเป็นความยอมรับกันด้วยอรรถด้วยธรรมแล้ว ต้องดูแลให้ทั่วถึงทุกอย่างเลย นี่เรียกว่าธรรม

การอยู่ร่วมกันนี้ การขบการฉันทการกินเป็นสำคัญมาก ให้มีความสม่ำเสมอ อย่าเห็นแก่มากแค้น้อย เห็นแก่เป็นผู้ใหญ่แล้วแบ่งๆ แบ่งทั้งห้อง แบ่งทั้งทีฆิฆิฆิฆิ แบ่งทั้งบ้านอาจใช้ไม่ได้ ต้องให้เสมอภาคทีเดียว ในครัวมีประมาณ ๑๕๐-๑๖๐ คน ไม่ทราบว่ามีอย่างไรต่ออย่างไร ยังไงก็ตามถึงจะมาเจ็บก็ให้เจ็บเป็นความสงบ เป็นธรรมอย่ามาเจ็บแล้วมาแผ่ฤทธิ์แผ่เดชอยู่ในความเจ็บเหมือนมะเร็งในลำไส้ อย่างนั้นไม่ได้ นะ มะเร็งเข้าตรงไหนพิณาศๆ มะเร็งเป็นโรคร้าย โรคร้ายที่สุดคือมะเร็ง ในสมัยปัจจุบันนี้แค้นกันไม่ตก

โรคกิเลสร้ายกว่านั้นอีก มันเข้าแทรกกับนักปฏิบัติธรรมเราไม่รู้ตัวนะ เพราะกิเลสมันแหลมคมกว่าเรา เราจะเห็นกันได้ชัดเวลาสติปัญญาแก่แล้วถ้าสามารถนี่จึงจะเห็นกิเลสได้ชัดเจน แพล็บออกมาทางนี้รู้แล้วเห็นแล้ว ขาดสะบั้นไปแล้ว ดังที่เคยพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง ตั้งแต่เริ่มต้น พูดเพื่ออะไร เราไม่ได้พูดเพื่อโอ้อวด อย่างนั้นเราไม่มี มีแต่ความเมตตาครอบไปหมด ถึงจะกิริยาทำทางนี้มนวลอ่อนหวานไพเราะ เพราะพริ่ง ดูเดือดเผ็ดร้อนขนาดไหนก็ตาม เป็นกิริยาของธรรมออกแสดง เหมือนเขา

ทำงาน ควรถากถาก ควรฟันฟัน ควรไสไส เพื่อจะให้เป็นประโยชน์ในงานที่ทำ อันนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการแสดงออกสำหรับผู้มาได้ยินได้ฟังได้นำไปคิดให้ทั่วถึงกัน

การแสดงออกไม่ใช่แสดงแบบสุ่มสี่สุ่มห้า ต้องแสดงออกด้วยธรรมๆ นี่พูดถึง เรื่องกิเลสมันแหลมคมมาก ตอนล้มลุกคลุกคลานก็คือว่า สตินี้ตั้งไม่อยู่เลยถึงขนาดนั้น เห็นชัดๆ เลยจนน้ำตาร่วง ได้อุทานภายในใจ นั่นละเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะให้พัดกับ กิเลสอย่างหนัก ขึ้นไปบนภูเขาจะไปพัดกันกับกิเลส ที่ไหนได้มันเอาเราหายๆ ตั้งสติ ไม่อยู่ เห็นได้ชัด จนน้ำตาร่วง พอตั้งพับลัมผล็อย ตั้งลัมๆ ไม่ใช่ตั้งเพื่ออยู่ ตั้งเพื่อลัม กระแสของกิเลสบีบเดี่ยวขาดสะบั้นๆ นี่เวลามันรุนแรงให้ท่านทั้งหลายจำเอาเสีย ถ้ายังไม่เข้าใจให้ฟังเข้าใจ นี่เอาเหตุการณ์มาแล้วให้ฟังจากตัวเอง

ก็ตั้งอกตั้งใจเต็มกำลังความสามารถ ขึ้นไปอยู่บนภูเขาให้กิเลสเตะถี่ยันหนาย ตลอดเวลา อ้าว มันยังงัยกันนี้ มาทำความเพียรยังงัยจึงเป็นอย่างนี้ งงเจ้าของ งงกึ่ง กิเลสมันก็มีอำนาจอยู่ตามเดิมของมัน ตั้งพับลัมๆ ฟาดจนน้ำตาร่วง ไม่ลัมนะ ตั้งไม่อยู่ เลย เวลามันเชี่ยวชาญจริงๆ กิเลส คลื่นของกิเลสนี้ สตินั้นละจะเป็นเครื่องหักห้าม ต้านทานและทำลายกิเลส แต่นี่สติตั้งไม่อยู่เลยถูกกิเลสเตะเอาๆ จนน้ำตาร่วง ขึ้นอุทาน ถ้างถึงใจมันถึงจริงๆ นะไม่ได้เหมือนใคร ไม่ว่าตัวชั่วถึงถึงจริงๆ ไม่มีวันถอน ถ้า เหตุผลไม่เห็นอกว่าถอนไม่ได้ เจ้าของตั้งขึ้นยังงัยต้องทำอย่างนั้น

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงพระกรรมฐานเรา เอานี้เสียก่อนจำไว้ละ คือเอามาแทรก ไปเที่ยวกรรมฐาน เพื่อนเดียวกันท่านน่าจะชม ท่านองค์นี้ท่านปฏิบัติสุขุมมากอยู่ ที่นี้เที่ยว ท่านก็ไปพักที่บ้าน...อย่าให้ระบือชื่อเออะ ในสำนักนั้นเขามีแม่ชีแม่ขาวอยู่ เขาเห็นท่าน ไปพักที่นั่นเขาก็เอามาขามป้อมสมอมมา มีเม็ดเล็ก ๆ ติดมาด้วย ท่านก็เอามาผ่าแกะเม็ด มันออก ในถ้วยนั้นเกลือกับน้ำตาลมันเหมือนกันเลย เขาก็มีชิตแบ่งเป็นฝายน้ำตาลเป็น ฝายเกลืออยู่ แต่ดูแล้วดูไม่ออก

ท่านจับสมอได้ก็จิ้มลงไป พอจิ้มลงไปปีบลองดูก่อน เรียกว่าเป็นขั้นทดลอง จิ้ม ไปปีบลองดูน้ำตาล โธ่ หวาน ยังไม่รู้ว่าน้ำตาลกับเกลือมันอยู่ในถ้วยเดียวกัน จิ้มลงไป ว่าเป็นเกลือหรือเป็นน้ำตาล ทำไมมันเหมือนกันไปหมด เข้าใจว่าเป็นน้ำตาลทั้งหมด พอจิ้มปีบลองไปที่แรกดูน้ำตาล ปิดโธ่ หวาน คราวหลังท่านเตรียมทำใหญ่ จับสมอได้ จิ้มลงไปแล้วกดให้น้ำตาลแทรกเข้าไประหว่างช่องว่างของเมล็ดที่แกะออก

ท่านก็เป็นธรรมดีนะ จึงเอามาเล่าให้ฟัง จิ้มลงไปแล้วรู้สึกว่าน้ำตาลน้อยไปก็กด ลงอีกๆ ในร่องเมล็ดสมอนั้น เอามาเม็ดมันออกแล้วมันเป็นร่อง ท่านใส่ลงไปแล้วเอามือ กด ที่นี้มันไปโดนเอาเกลือไม่ใช่ น้ำตาลละซี ท่านนึกว่าเป็นน้ำตาลทั้งหมด ท่านเล่าให้ ฟัง นี่ละถ้าไม่ลัมไม่ลัมนะเรา คือท่านเป็นธรรม ความโลภเป็นความโลภเอาใหญ่ คราว

นี่เป็นกิเลสออกหน้า ที่แรกเป็นขั้นทดลอง กิเลสกับธรรมทดลองกันดู จะเป็นน้ำตาล หรือเป็นอะไรทดลองนิดหน่อยเสียก่อน โธ่ หวาน ที่นี้ขยับใหญ่ เป็นกิเลสละที่นี้ ที่แรก เป็นขั้นทดลอง กิเลสกับธรรมจะออกแ่งไหนคอยดู พอเห็นว่าเป็นน้ำตาลแล้ว ที่นี้ก็ผ่า สมอแกะเมล็ดออก ตักลงไปแล้วท่านว่ายังกตจะเอาให้ถนัดวางั้น

ที่นี้มันเกลือไม่ใช่น้ำตาลละซี พาดใส่เกลือกตลงเต็มเหนียว พอชดเข้าไปนี้ แหงนเลย โห มันไม่ใช่น้ำตาลมันเป็นเกลือ เอ้า เราเป็นคนทำเอง เราโลก เอ้า กินห้ามไม่ให้คาย บังคับเจ้าของให้กินให้หมด ดัดสันดานมัน นี่เป็นธรรมเข้าใจไหม มันเก่งนัก กิเลสนี้ดัดมันสักหน่อย ท่านมาแล้วให้ฟังเอง เรื่องกิเลสเป็นอย่างไร

พูดถึงเรื่องตั้งสติไม่อยู่ๆ จนน้ำตาร่วง ขึ้นอุทาน โธ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวเหรอ คือมันเอาจนน้ำตาร่วงตั้งสติไม่อยู่ ตั้งเท่าไรล้มเท่านั้น ไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ ตั้งพับล้ม ผล้อยๆ กระแสของกิเลสมันรุนแรงมาก สติที่เป็นเครื่องสังหารกันเอาไม่อยู่เลย ถูกพัด ที่เดียวตกหัวทวิปๆ น้ำตาร่วง โธ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวเหรอ เอาละที่นี้ดัดสันกัน ยังไง มึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ถึงใจแล้วนะนั่น ถ้าเป็นโกรธแค้นให้คนให้สัตว์นี้ก็ เรียกว่าเป็นกิเลสเต็มตัว แต่นี้เคียดแค้นให้กิเลสของตัวเอง ธรรมกับกิเลสพดกันนี้ เคียดแค้นให้กิเลสตัวนี้ มึงเก่งขนาดนี้เที่ยวเหรอ เอาละยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง นี่เป็น ความโกรธ ความโกรธอันนี้เป็นธรรม ไม่ได้เป็นความโกรธเหมือนอย่างโกรธให้ใครต่อ ใคร ความโกรธให้สัตว์ให้บุคคลเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความโกรธให้กิเลสซึ่งอยู่ในตัวนี้ เป็นธรรม ยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เหมือนว่าปักใส่กันอย่างลึกเลย นั้นละเป็นมุมานะ

โรงงานใหญ่คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปหาท่านศึกษาอบรมกับท่านพอสมควร กลับมาอีก หงายอีกๆ ก็ยิ่งตั้งใหญ่เลยละที่นี้ ชัดกันใหญ่เลย เอาให้มันได้ความเลยว่า เอาจนกิเลสมันหงายได้ เหนอ มึงก็มีท้องเหมือนกันเหรอ มึงหงายให้กูดู แต่ก่อนมีแต่ ท้องกูหงายหมาๆ หงายแมวมันตบได้ไซ้ไหม หงายหมามีแต่ร้องแงๆ จากนั้นอันนี้ เป็นมุมานะ หนักมากทีเดียว เคียดแค้นให้มัน อย่างไรก็ตามจะเอาให้มันฟังมึงเอาภูถึง ขนาดนี้ พดใหญ่เลยที่นี้ ก็ได้ นี่ละการโกรธการแค้นให้กิเลสในหัวใจตัวเอง เพราะเป็น ภัยแก่ตัวเองนี้เรียกว่าเป็นธรรมแท้ ทางนี้โกรธแค้นมากเท่าไร ความมุมานะ ความ อุตสำหรับพยายามนี้หนักเข้าๆ ไม่มีถอย เอาจนผ่านได้เป็นลำดับลำดับ นี่ละความเคียด แค้นให้กิเลสของตัวเองเป็นธรรม ความเคียดแค้นให้ผู้อื่นผู้ใดสัตว์ตัวใดก็ตามเป็น กิเลสทั้งนั้น ถ้าความเคียดแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นตัวภัยแก่ตัวเราเองนี้เป็นธรรม ได้เอามา พิจารณานะ นี่ละตั้งตัวได้เพราะอันนี้

เพราะน้ำตาร่วงบนภูเขา จนออกอุทานเลย โห มิ่งเอาภูขนาดนี้เที่ยวหเรอ เอาละ ยังไงมึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ถึงจะลัมก็ลัม ลัมเพื่อจะเอามัน นั่นละจึงตั้งหลักได้ เอาอย่างหนักเลย ตั้งแต่นั้นมาฟาดกัน มันกลับมอลบกันหมด เวลาทำความพากเพียรถึงขั้นจะเป็นจะตายมี มันเอานั้นเข้ามายันกัน เวลากิเลสเอาจนน้ำตาร่วงเป็นยังงี้ มันเก่งไหม ทีนี้เราเอากับกิเลสเป็นยังงี้ ทุกข์ขนาดไหน กิเลสเอาเราเอาขนาดนั้น ทีนี้เราจะเอากิเลสให้มันหนักกว่านั้นอีก นั่นละที่นี้แก้กันได้ๆ เรื่อยๆ ไป พุดถึงเรื่องความเพียรนะ เวลาหนักมันหนักจริง ๆ รอไม่ได้เลย ถ้ารอกิเลสเอาขาดเลย เรารอไม่ได้ ให้กิเลสขาด นั่นละจึงเป็นประโยชน์

พุดนี้หลงไปลืมนะไม่เหมือนแต่ก่อน พุดตั้งแต่ในคราวที่อยู่ร่วมกัน ในคราวให้มีความสม่ำเสมอทุกอย่าง อาหารที่นำไปจากทางนี้ท่านก็จัดให้ด้วยความเป็นธรรม พระจัดข้างนอกท่านก็จัดเป็นธรรม การจัดพระต้องจัดผู้มีความเฉลียวฉลาดพอสมควร อย่างน้อยพอสมควรและเป็นผู้ฉลาดให้จัดทำอาหารเข้าไปข้างใน ไม่ใช่ให้จัดสุมสี่สุมห้า เราเป็นผู้ดูแลเอง ข้างในนี้เราก็ดูแลเอง ถ้าธรรมดาจะนั่งขัดห้างอยู่ก็ได้ก็เราเป็นผู้ใหญ่ใช้ไหม นี่มันขัดไม่ได้นะ เพราะอำนาจแห่งเมตตาธรรมและความรับผิดชอบ ความสม่ำเสมอครอบงำที่หัวใจจะต้องดูทุกสิ่งทุกอย่าง ลงทำให้เต็มใจแล้วจะผิดจะพลาดบ้างก็ตาม ใจนี้เต็มแล้วด้วยความสุจริตยุติธรรม เมตตาสม่ำเสมอแล้วอันนี้งามแล้ว อันนั้นจะผิดจะพลาดบ้างไม่เป็นไร จึงต้องได้ดูตลอดเวลาดูทุกสิ่งทุกอย่าง

ถ้าธรรมดานั่งเฉยอยู่ก็ได้ นี่ไม่ได้เฉยท่านทั้งหลายก็ดูเอาเอง อันไหนไปทางไหน อะไรมากไปน้อยไปๆ แม้ที่สุดจะตักอาหารถ้วยไหนเป็นยังงี้ๆ ดูละเอียด แต่พระท่านคงไม่ค่อยพิจารณามากนัก ถูกเราตีข้อมือเอาเรื่อย ทำไมอันนั้นเป็นยังงั้นอันนี้เป็นยังงี้ ดูในถ้วยนั้นแหละ ถ้ามีปัญหาท่านจะนำไปคิด เพราะเราพุดพุดด้วยเป็นธรรมทั้งนั้น ด้วยสติด้วยปัญญา ไม่ได้พุดด้วยความโง่งเง่าเต่าตุ่น ทำอะไรให้สม่ำเสมอทุกอย่างๆ เลย ทีนี้เวลาส่งเข้าไป พวกข้างในก็ให้เป็นธรรมให้มีความสม่ำเสมอ อย่าถือว่าเราเป็นใหญ่เป็นโต ปากท้องมีความจำเป็นเสมอกันหมดให้ถือเอาตรงนั้น

ความหิวความโหยไม่วัหน้าใคร เกิดในสัตว์สัตว์ก็ทุกข์ เกิดในบุคคลคนก็ทุกข์ เกิดในเด็กในผู้ใหญ่ทุกข์ด้วยกันหมด เพราะฉะนั้นจะเหี่ยวยาความทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้ ด้วยอาหาร อาหารต้องนำเข้าไปเป็นความเป็นธรรมเสมอกันหมดทุกปากทุกท้อง ถูกต้อง ต้องเป็นอย่างนั้น ผู้มาปฏิบัติธรรมด้วยกันอย่าไปคำนึงถึงตัวเองมากกว่าผู้อื่น ดูใจตัวเองดูท้องตัวเองดูท้องคนอื่นให้เสมอกันหมดนี้เรียกว่าธรรม ดูเป็นธรรม อยู่ด้วยกันเป็นผาสุก มีมากมีน้อยขอให้มีความเสมอภาค นั่นละเป็นสุขอยู่ตรงนั้น ถูกต้องอยู่ตรงนั้นเย็นใจอยู่ตรงนั้น

ถ้ามีสูงมีต่ำมีมากมีน้อยด้วยความลำเอียง เอียงหน้าเอียงหลังเพราะอำนาจของกิเลสแล้วใช้ไม่ได้เลย เต็มปากเต็มท้องก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร อาหารประเภทนี้อาหารสกปรก ได้มาด้วยความโลภ เห็นแก่ปากแก่ท้องของตัวเอง ไม่ได้มองดูปากท้องหัวใจคนอื่นใช้ไม่ได้ ให้ดูอันนี้ ไม่มันไม่ได้ไม่เป็นธรรม ดังที่เราดูอยู่ตลอดเวลา นี้ทุกอย่างเอาจริง ๆ ดูจริง ๆ ไม่มันไม่ทัน กิเลสมันเร็วมาก ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

การเข้าการออกของวัดนี้ให้มีขอบเขตมีหลักมีเกณฑ์ ออกสู่มีสู่หม้าเข้าสู่หมีสู่หม้าไม่ได้นะ ส่วนมากตอนห้าโมงเรามากจะออกมา คือเวลามันมาก ๆ จริง ๆ คนมันเยอะ ออกมาได้มันรุ่มเหมือนแม่ผึ้งแม่แตน มองเห็นเราไม่ได้มันรุ่มใส่เลย เราต้องหลบ ๆ ถ้าไม่หลบก็วากใส่เลยหลงทิศไป เข้าใจไหม ส่วนมากชี้เกี้ยวจาก หลบเอาจนกระทั่งสี่โมงกว่า ๆ หรือห้าโมงเราถึงจะด้อมออกมา นี้จะไปดูนั่นนะ ที่ออกมาแต่ละครั้ง ๆ ไม่ใช่ออกมาธรรมดา ออกไปนี่ ๆ แล้วดูทุกสิ่งทุกอย่าง บกพร่องตรงไหน ๆ ตั้งแต่ภายในวัดขอบเขตกำแพงนี้ ออกนอกกำแพงนี้ไปก็เป็นเขตในวัดความรับผิดชอบของเราเช่นเดียวกัน จากนั้นก็ดูนั่นดูนี่เรื่อย เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ออกอยู่เสมอ

ทีนี้อะไรที่บกพร่องกลับมากี่สิ่ง สิ่งละ อย่างเมื่อวานเย็นไป ก่อนที่พวกปุ๋ยพวกอะไรจะมีอยู่บ้างขอบสระนั้น ก็เราตาฝ้า ๆ นี้ พวกนี้ตาใสเหมือนตาแมวแต่มันไม่เห็นตามันบอดเพราะหัวใจมันบอด เราไปนานแสนนานมันจะไม่พอมีบ้างหรือปุ๋ยแฉวนี่ ต้นไม้เหล่านี้ปลูกขึ้นมากก็เพื่อผลประโยชน์กับมัน เช่นขนุนขนุนอะไรเต็มนี้ ถ้าเมื่อไม่มีปุ๋ยผลก็ไม่ดี พอได้โอกาสก็สั่งให้เขาเอาปุ๋ยไปเทรอบ ๆ ขอบสระ เราเองเป็นคนสั่ง พวกนี้มันจะคิดเองไม่ได้ ในวัดนี้ไม่ว่าตรงไหน ๆ มักจะมีแต่ไอ้เฒ่าตาฟางนี่ละไปดูแล้วมาบอกมาสั่งมาเสีย เพราะมันไม่ได้ดูด้วยสติปัญญา ไปด้วยความเชื่อ ๆ ซ่า ๆ

นี้ไม่ได้คุย ไปที่ไหนดูจริง ๆ ดูอยู่ลึก ๆ ทางตาข้างนอกมันจะฝ้าจะฟางก็ตามแต่หัวใจสติปัญญาจะไม่ฝ้าฟาง ท่านทั้งหลายให้จำเสียบ้าง ไม่อย่างนั้นฆ่ากิเลสได้ยังไง ชุ่ม ๆ ชำม ๆ รุ่ม ๆ ง่าม ๆ ฆ่ากิเลสไม่ได้นะ ถึงขั้นที่มันเปรี้ยวมันเร็วเร็วจริง ๆ สติปัญญาขอให้ฝึกเถอะแล้วจะดีขึ้น ๆ อย่างที่ว่าไปเห็นเมื่อวานนี้ เข้าไปเห็นเขากำลังเทปุ๋ยอยู่ก็เลยสั่งต่อไปอีก เป็นอย่างนั้นละ ไปที่นั่นดูที่นั่นดูที่นี่ แล้วไปทางไหน ๆ ก็ดูไป ไม่ใช่ไปเชื่อ ๆ ซ่า ๆ ธรรมดา ไปที่ไหนมีเหตุมีผลหลักเกณฑ์เต็มหัวใจแล้วออกไป

ส่วนมากตอนเช้าบางทีก็ออกแต่ก่อน เตียวนี้ไม่ออกแล้วจะออกเฉพาะตอนเย็นเวลาคน जाไปหมดแล้วจะค่อยด้อม ๆ ออกไปดูนั่นดูนี่ ถ้าควรไกลก็ไกล ไปตรงไหนจะมีเรื่องมีราวตรงนั้นละ กลับมาแล้วสั่งเสียบกพร่องตรงไหน ๆ ดู นี้การปกครอง ทั้งแนะนำสั่งสอนพระเณรภายในจิตใจเกี่ยวกับเรื่องกิเลส ทั้งสิ่งภายนอกเกี่ยวกับเรื่องผลประโยชน์ภายนอก ต้องได้คิดอย่างนั้นตลอด ทีนี้ยื่นเข้ามาหาเรื่องอาหารการกิน

เวลาเข้าไปในครัวทางนี้จัดเต็มกำลังด้วยความเป็นธรรมทั้งนั้นแล้ว พระที่จัดอยู่ข้างนอกก็เป็นธรรมสุดส่วน คัดเลือกพระเป็นผู้จัดผู้ทำอาหารการบริโภคนั้นหลาย ทางภายในเราก็ดูแล

ทีนี้เวลาเข้าไปข้างใน ทางโน้นให้พากันจัดเป็นอรรถเป็นธรรมต่อกัน อย่าเห็นแก่ได้แก่กินเห็นแก่ปากแก่ท้องเจ้าของคนเดียวคนนั้นแล้ว อยู่ในวัดนั้นคนเดียวแล้วขึ้นแล้วนั้น ขวางเพื่อนขวางฝูงด้วย เลวประเภทนี้ขัดหูขัดตาขัดใจ อย่าให้มีเลวประเภทนี้เป็นสิ่งที่เราจะตัดแปลงได้ เพราะเรามาดัดแปลงสิ่งเหล่านี้แหละในตัวของเราเองให้เป็นความสวยงาม ขอให้พิจารณาทุกคน ๆ ไปที่ไหนส่วนมากมักจะเป็นเราเป็นคนสั่งมันถึงได้เรื่องได้ราว นี่ก็บอกชัดเจนว่ามันตาฝ้าตาฟางใจมันฝ้ามันฟางมันไม่คิด ไม่ได้ยกตนอวดท่าน ก็เรารู้ทั้งนั้นนี่จะทำอะไร จะคิดโดยลำพังตนเองเห็นว่ามันจะเป็นประโยชน์แล้วก็คิดไม่เป็นทำไม่เป็น ต้องได้บอกได้เตือนกัน อย่างนี้ใช้ไม่ได้นะ หัวใจเช่นนี้ฆ่ากิเลสไม่ได้ หัวใจจะฆ่ากิเลสต้องแพรวพราวสติปัญญารอบตัวรอบภายในรอบภายนอกออก เป็นอย่างนั้นนะ

วันนี้พอพูดได้บ้างเสียงไม่อู้อี้ก เมื่อวานนี้พูดไม่ได้ พอพูดนี้ออก ๆ ดั่งลั่นมันเลยไม่ออก วันนี้พูดได้บ้างก็เลยพูด เมื่อวานนี้ไม่พูด พูดให้เป็นคติแก่ท่านทั้งหลายทุกคน ๆ มาในนี้ฟังเป็นฟังตายซึ่งกันและกัน ถิ่นฐานบ้านเรือนเราปล่อยหมด ญาติมิตรสหายพ่อแม่พี่น้องปล่อยหมด มานี้มาอาศัยฟังเป็นฟังตายต่อกันและกันด้วยความเห็นว่าเป็นธรรม จึงขอให้มีธรรมภายในใจทุกคน นำไปปฏิบัติจะมีความสงบร่มเย็น การนิททาภาเลกันอย่าให้มีเป็นอันตราย สำหรับวัดนี้มีไม่ได้ พอจับได้จริงๆ แล้วจะไม่มีอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกาไม่มี มีแต่ศาลเด็ดขาดศาลเดียวเลย ใส่ปางเดียวเท่านั้นเราไม่วินิจฉัยนะ ถ้าจับได้แน่นอนแล้วๆ ขึ้นไปเลยไปเลยไม่ให้อยู่ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่น่าจะมาวินิจฉัยกันอีก อย่าให้มีในวัดนี้

การนิททาภาเลโจมตีคนนั้นโจมตีคนนี่ต้องถือว่าตัวเป็นคนดี ดีกว่าเขาเหยียบหัวเขาลงไป ๆ อย่าให้มีในวัดนี้ คิดดูชีวิตป่าบ้านตาดตั้งแต่ตั้งวัดมาไม่เคยมีพระที่จะมาทำอะไร ๆ ให้เราจับพิรุณได้อย่างนี้ มีแต่มุ่งต่ออรรถต่อธรรมดูหัวใจเจ้าของตลอดเวลา ท่านอยู่ด้วยกันผาสุกร่มเย็นตลอดมา มีที่ชาติชั้นวรรณะอยู่ในวัดป่าบ้านตาด ฝรั่งมังคามีมากมีน้อยดูซินะ ชาติไทยของเราที่ทั่วประเทศมาอยู่ที่นี้ นี่ละให้ธรรมดูแลรักษาให้ธรรมคุ้มครองสงบเย็นอย่างนี้

ไม่ได้มีอะไรเหมือนธรรมนะ ถ้าธรรมคุ้มครองมาจากไหน ๆ มาอยู่ด้วยกันอบอุ้นไปหมดเย็นไปหมด อยู่ด้วยกันด้วยความเป็นธรรม เราก็เป็นธรรมอยู่ตลอด ไป

หาครูบาอาจารย์ท่านก็เป็นธรรมต่างคนต่างเป็นธรรม ธรรมต่อธรรมเข้าประสานกันก็มี
ความสงบร่มเย็น ผากเป็นผากตายกันได้จำเอนนะ

ข้างในก็เหมือนกัน อย่ามาแบ่งไม่ได้นะ ใจตัวที่ปากเปราะๆ นั้นนะ ขอให้เรจจับ
ได้เถอะนะ นินทาคนนั้นนินทาคนนี้ ยกโทษคนนั้นยกโทษคนนี้ เป็นผู้ร้ายชายโจรอยู่ไม่
เป็นสุข หายโมยที่นั่นหายโมยที่นี่ โจรผู้ร้ายนี้ลึกลับมาก ก่อความเดือดร้อนแก่ความ
สงบของส่วนรวมได้มากให้ระมัดระวัง สอนอย่างชัดเจนนะ อย่าให้มีอย่างนี้ เพราะอันนี้
เป็นสิ่งที่หยาบที่สุดด้วย มีอยู่กับหัวใจทุกคน แล้วตั้งใจจะมาชำระอันนี้ด้วยกันทุกคน
อย่าให้มันมาเหยียบหัวตัวเอง และเหยียบหัวเพื่อนฝูงที่อยู่ในสังคมเดียวกันให้แหลก
เหลวไปนะใช้ไม่ได้ พวกกันจำเอา วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz